

అమెరికా తెలుగు సంఘం, అమ్యుక్తిరణ్ సంయుక్తంగా నిర్వహించిన
కథల పోటీలలో బహుమతి పొందిన కథ.

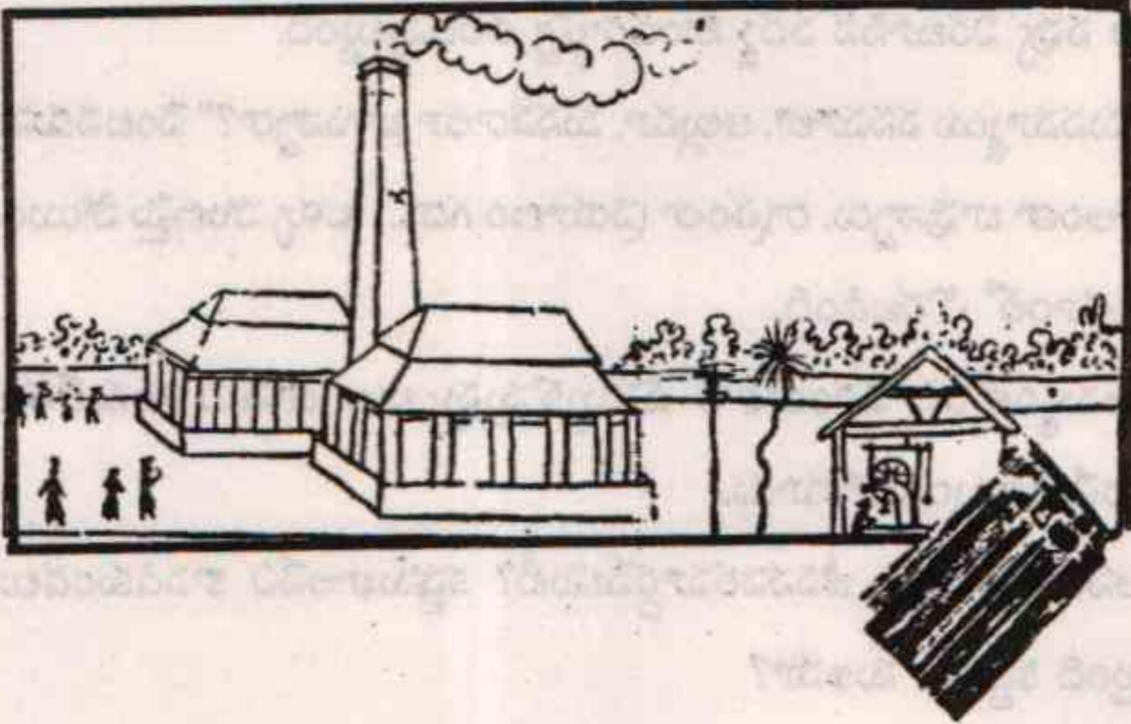
తనెకుండలో ఈగ

ప్రాయోజకులు

మహాదేవ్ టైల్స్ ఇండస్ట్రీస్

ఇం. నెం. 12-4-98, పవర్ హౌస్ వద్ద,
ముస్తాబాద్ X రోడ్, సిద్దిపేట - 502 103.

ఫోన్ : 22461 (ఫ్యాక్టరీ), 23064 (ఫ్యాక్టరీ),
22269, 22337, 22237, 22668, 24245, 22739 (రెసి)

జా నకమ్మ ఆటోదిగి ఇంట్లో కొస్తూంటే బాలబ్రహ్మం మనసు
బ్రహ్మపుత్రానదిలా పొంగింది.

యాభయ్యారో యేట పదహారేళ్ళ కుర్రాడిలా ఎదురెళ్ళి భార్య చేతులోంచి సూటుకేసందుకున్నాడు. ఆవిడ గడపదాటింది.

“బాగున్నావా జానకీ!” అంటూంటే కాళ్ళక్కడే ఆగాయి.

“ఏమండీ...! మీ ఆరోగ్యం బావుందా?” ఆవిడ కాళ్ళకూ బ్రేకులు పడినై.

ఇన్నాళ్ళ ఎడబాటుతో ఎండల్లో ఎడారిగా మారిన గుండెకు జానకమ్మ పలకరింపు రోహిణి కార్తిలో తొలకరి చినుకులా తాకింది.

కళ్ళూ కళ్ళూ కలుసుకుని కలబడుతున్నాయి. హృదయ నేత్రాలు టపటప లాడుతున్నాయి. భార్యను కొత్తగా చూడాలనిస్తుంది... పూర్తిగా మాగి ముడతలు పాడసూపిన మామిడిపండు మొహం. అనుభవజ్ఞుడైన చిత్రకారుడు తీర్చిదిద్దిన కనుబొమ్మల మధ్య రూపాయి కాసంతబొట్టు.

బొట్టును మెరిపిస్తున్న ఒంటిరాయి ముక్కుపుడక. శివలింగాన్ని చుట్టేసిన నాగరాజులా కొప్పును చుట్టేసిన ఫూలదండ...

ముప్పయ్యేదేళ్ళ క్రితం తన జీవితాన్ని పెనవేసుకున్న ఈవిడ ఆకారం తప్ప, అలరించే చూపుల్లో మార్పు లేదు. ఏమిటా చూపులూ! “నన్నిప్పుడే కొత్తగా చూస్తున్నారా?” ముంచుకొస్తున్న సిగ్గుల్ని పెదాలకు పరిమితం చేసి గబగబా లోపలికొచ్చేసింది.

ఆ నవ్వు విరబూసిన పద్మ సౌందర్యాన్ని తలదన్నేట్టుంది.

“మనమ్మాయి వనమాలా, అల్లుడూ, మనవరాలూ బాగున్నారా?” వెంటనడుస్తూ అడిగాడు.

“అంతా బావున్నారు. రాత్రంతా ప్రయాణం గదా... ఒళ్ళు హుణమై పోయిందనుకోండి.”

‘అంటూ బాత్రూంలో చొరబడింది.

గుమ్మంలోంచి వరండాలోకి చొచ్చుకొస్తున్న బాల భానుని గునులేత కిరణాలను పడక్కుర్చీలోంచే చూస్తుండి పోయాడు.

అసలూ... మనిషి జీవనపరమార్థమేమిటి? కష్టసుఖాలనేవి కావడికుండలు సరేగాని... తాననుభవిస్తుంది కష్టమా? సుఖమా?

కంకరదేలిన రోడ్డుమీద ఒంటెద్దుబండి ప్రయాణంలా బాల్యమంతా సవతి తల్లి ఈసడింపుల్లో గడిచింది. ఉద్యోగం దొరగ్గానే పెళ్ళైంది. తండ్రి ద్వారా సంక్రమించిన అప్పుల కుప్పుల నరగదేసేందుకు పదేళ్ళపాటు పచ్చడి మెతుకుల్లో గడపాల్ని వచ్చింది. అప్పటికే ముగ్గురు పిల్లలు ముద్దులు పంచిస్తున్నారు.

“మన పిల్లల భవిష్యత్తు బంగారం కావాలంటే వాళ్ళను బాగా చదివించాలండీ!” అంది జానకీ ఆశల్ని కళ్ళల్లో నింపుకుని.

“ఔను! తాత ముత్తాతలు సంపాదించిన ఆస్తులేవీ లేవు వాళ్ళకు పంచి ఇచ్చేందుకు, మన పిల్లలు మంచి చదువులు చదివి పైకి రావాలి. అది మనకో పరీక్ష.” అన్నాడుతను.

పరిస్థితి చాలెంజ్ గా తయారైంది. ప్రైవేట్ స్కూల్ లో పిల్లల చదువుల డానేషన్లకూ, ఫీజుకూ, డ్రెస్సులకూ, పిక్నిక్కులకూ... సగం జీతం సమర్పయామి. రోజులు గడవాలంటే ఆర్థిక క్రమశిక్షణ అత్యవశ్యమైంది.

తోటి ఉద్యోగులు డెకోలం మంచాలు, టీ.వీ. వీ.సి.ఆర్. ఎయిర్ కులార్, మిక్సి వగైరాలు కొంటూంటే మనసనే గుట్టానికి కళ్ళెం వేసి రేడియోతో సరిపెట్టుకోవాల్సి వచ్చింది.

రోజూ ఉదయం, సాయంత్రాలు పిల్లలకు పాఠాలు చెప్పడం, హోంవర్కు చేయించడంతో గడిచేవి.

కాని పిల్లలు ఫస్ట్ క్లాసులో పాసవుతూంటే అంతరంగంలో ఆనంద కెరటాలెగసి పడేవి.

పెద్దవాడు రవిచంద్ర డాక్టరయ్యాడు. సదాశివపేటలో సొంత నర్సింగ్ హోం నడిపిస్తున్నాడు.

చిన్నవాడు ఇంజనీరై నల్లగొండలో నాల్గు చేతులా సంపాదిస్తున్నాడు.

అమ్మాయి వనమాల ఉద్యోగంలో చేరింది. వనపర్తిలో భర్తతో ఉంది.

“మన పిల్లల పెళ్ళిళ్ళయ్యాక ఎక్కడివారక్కడుంటారు. మనం మళ్ళీ చిలకా గోరంకలమై పోతాం. రిటైర్ కాకముందే తీర్థయాత్రలన్నీ తిరిగి రావచ్చు.” అనుకున్నారోసారి.

కాని ఏదీ...! ఎప్పటికప్పుడు ఏదో అవాంతరం. అందరి పెళ్ళిళ్ళై ఐదేళ్ళు గడిచినా నోరుకాశీకి వెడదామంటే నొసలు గడపదాటనీయదు. ఆరాటం అయోద్య చూద్దామంటే అత్యవసరం అవతలికెళ్ళ నివ్వదు.

అటు అమ్మాయికి పెళ్ళవగానే ఇటు పెద్దకొడుకు రవీంద్రకు కొడుకు పుట్టాడు.

అతని భార్య రమాదేవి గూడా డాక్టరే. ఎంత గడుసు పిండాన్నైనా చాకచక్యంతో బయటకు తీసి గండం గట్టెక్కించగల గైనకాలజిస్టు. డాక్టరమ్మ హాస్పిటల్ కెల్లెబాబునెవరు చూడాలి? ముద్దుల మనవడి కోసం జానకి అక్కడే ఉండిపోయింది. సంతృప్తం తర్వాత తిరిగొచ్చింది.

వారం రోజుల్లో నాగేందర్ తండ్రయ్యాడు.

“నాన్నా! పాపకు ఉగ్గుపట్టడం, నీళ్ళు పోయ్యడం మీ కోడలు కలనాటయ్యేదాకా అమ్మ నా దగ్గరే ఉంటుంది.” అడిగాడు ఇంజనీర్.

“నాకు హోటల్ తిండి పడదాయె ఎట్లరా?”

“అమ్మ అన్ని రోజులు అన్నయ్య దగ్గరుంటే ఎట్లా గడిచింది నాన్నా?” పెడేల్మని అడిగేశాడు.

“మనం కాదంటే వాడిగతేం కావాలండీ? కొన్ని రోజులుండీ వస్తా”నని బయలుదేరింది.
ఆ తర్వాత కూతురు తొలికాన్పు కొచ్చింది. నుఖ వ్రనవమైంది. పాపతో
అత్తారింటికెళ్ళేముందు

“అమ్మా! నేనూ ఆయనా ఇద్దరం ఆఫీసుల కెళ్ళాక పాపనెవరు చూస్తారే?” అడిగింది
వనమాల అర్థవంతంగా.

“మరిక్కడ మీ అమ్మ లేకపోతే, ఓపికలేని నేను చెయ్యి కాల్చుకోవడం బావుంటుందామ్మా?”
'గుండె గూటిలో భయం రెక్కలాడించింది.

“మరెట్లా నాన్నా! పాపను ఆఫీసుకు తీసుకెళ్ళే బావుంటుందా?”

“ఓంటరి తనం నన్నో దయ్యమై పీడిస్తుంది తల్లీ. ఓ ఆయాను పెట్టుకోండి.”

“ఆ... అంతేలే! కొడుకుల మీదున్న ప్రేమ కూతురు మీదుంటుందా?” వనమాల కళ్ళు
చెమర్చాయి. భయం గువ్వ నిర్భయంగా పొడిచి ఎగిరిపోయింది.

“ఎంత మాటన్నావమ్మా! నేను నీ కన్న తండ్రిని తల్లీ!”

“నిజమే నాన్నా! అన్నయ్యల దగ్గర అన్ని రోజులుంది. అమ్మ మరి నా దగ్గరుండగూడదా?
నేను నీ కన్న కూతుర్ను నాన్నా!”

“అబ్బబ్బా! అవన్నీ ఎందుకూ? నేనొస్తా పదమ్మా!” ఆవేదనంతా అడుక్కుతొక్కి వెళ్ళింది
జానకి.

అక్కడో సంవత్సరం గడిచింది.

హమ్మయ్య... ఇప్పుడొచ్చేసింది గదా! హోటల్ పీడా విరగడైంది. ఇంటి భోజనంతో
కుదురుగ్గా ఉండొచ్చిహ.

మొట్టమొదట కాశీయాత్రకు ప్లాన్ వెయ్యాలి... గుండెలనిండా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

“ఆఫీసుకు టైమైపోతుంది లేవండిహ!...”

భుజాలు పట్టి కుదిపింది జానకమ్మ. భార్యను అపాదమస్తకం తడుముతున్నాయతని
చూపులు... తలంటు స్నానం చేసి కురులు విరబోసుకుంది.

తడి వెంట్రుకల్లోంచి జారిన నీటి బిందువులు ముత్యాలలా రాల్చున్నాయి.

నూర్యకణాలామె పెదాలమీద కెంపులై మెరుస్తున్నాయి. చెవుల కమ్మలు
తళుక్కుమంటున్నాయి.

“ఏమిటా చూపులూ! కదలండీ!” గుండెలోంచి తీసుకొచ్చిన నవ్వు గొంతులో గంతులేసింది.

చూపులు ఎక్సేరేలై భర్తను పైనుండి కిందిదాకా పరిశీలిస్తున్నాయి. నవ్వు బాధగా మారింది.

“మీరు చాలా చిక్కిపోయారు సుమా! రోజూ సమయానికి భోంచేస్తున్నారా?”

“ఇంత పెద్దటాన్లో అనుష్ఠానానికి కరువు గానీ అన్నానికి కరువా?” లేచి, చేతులు చాచి గుండెలకు హత్తుకున్నాడు.

ఓహో! కొన్ని జన్మల అలసట తీరిపోతుంది. కొన్ని క్షణాలలాగే గడిచాయి.

“అంటే... మీకు హోటల్ భోజనమే దక్కిందన్న మాట.” పొత్తి కడుపులో బయలుదేరిన ఆర్థ్రత గుండెల్ని తడిమింది. పైకి ఎగబాకి కళ్ళల్లో కదిలింది.

“ఔను జానకీ!” భార్యను ఎదురు కుర్చీలో కూచోబెట్టి తానో కుర్చీలో కూచున్నాడు.

ఒక్క పూట వంట ఓ అశ్వయేధయాగంలా గన్పించింది. ఇహ హోటల్ తిండి నా శక్తినంతా తినేస్తుంది.” వంకర్లు బోతున్న అతని నుదుటిగీతలు జానకమ్మ ఎదలో వాతలు పెడుతున్నాయి. కడుపులో చల్లచేసినట్టేంది.

“పాపిష్టిదాన్ని... మీకామాత్రం సేవలందించ లేకపోతున్నాను.” కొంగుతో కళ్ళద్దుకుంది.

“అలాగనకు జానీ! కోడళ్ళ సేవలందుకుంటూ ఖుషీగా గడపాల్సిన నువ్వు కొడుకులకూ, కూతురుకూ సేవలందిస్తున్నావు. నాకంటే నువ్వే ధన్యురాలివి.”

జానీ!... జానీ! ఎన్నాళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ ఆ తియ్యని సంబోధన!

జానకమ్మ హృదయ కాసారంలో ఆనందతంరంగాలు ఎగిసాయి. సంభాలించుకుని.

“వాళ్ళు మన రక్తం పంచుకున్న పిల్లలండీ!” అంది.

“నిజమే! కానీ... వాళ్ళు చిన్న పిల్లలప్పుడు అట్లా, పెద్దయ్యాక ఇట్లా!... ఇంకెన్ని రోజులు మనకీ అవస్తా? ఎంతకాలమీ ఎడబాటు?”

“ఇహ అయిపోయింది గదండీ! ఐనా మన పిల్లలకు మనమీద భక్తి శ్రద్ధలు లేవంటారా?”

‘వంటింట్లోకి దారితీసింది. మట్టెల చప్పుడు లయబద్ధంగా ధ్వనిస్తూంది.

“ఏమో... మనసేవలు వన్వే ట్రాఫిక్ లాగైపోయినై”. భార్యను వెంబడించాడు.

ముందు చాయ్ తయారు చేసి అందిస్తూ.

“ఇంకో రెండేళ్ళలో మీరు రిటైరౌతారు. ఆ తర్వాత ఎక్కడికెళ్ళినా మనం కలిసే వెళ్ళొచ్చు” అంటూ గ్యాసు పాయి్య మీద య్యం పెట్టేసింది.

“ఈ వయసులో ఎడబాటు యమలోకాన్నే చూపిస్తుంది జానీ! మనుషులకు వృద్ధాప్యమెందుకిచ్చాడో ఆ దేవుడు!”

“ఆయన పెట్టే పరీక్షల్లో వెరైటీ ఉండాల్సి”

గబుక్కున నవ్వేసింది. భార్యతో శృతి కలిపాడు.

“ముందు మీరుస్నానం చేసిరండి.” అంటూ బాత్రూం చూపించింది కళ్ళతో.

త్పైగా భోంచేసి ఆఫీసుకు తయారౌతున్నాడు బాలబ్రహ్మం.

“పోస్ట్!” కేక వినిపించింది.

జానకమ్మ వెళ్ళి రెండుత్తరాలు పట్టుకొచ్చింది. అటూ ఇటూ తిప్పి, భర్తకందిస్తూ...

“ఇది మన పెద్దాడు. డాక్టరు రాశాడు. ఏది చదవండి.” అంది ఆసక్తిగా.

మెల్లిగా ఉత్తరాన్ని చించాడు.

“నాన్నా!

ఈరోజే వనమాలనుండి ఉత్తరమొచ్చింది. అమ్మ అక్కడికొచ్చిందట గదా! మీ మనుమడు ‘తాతయ్యా, నానమ్మా’ అంటూ మిమ్మల్ని గుర్తు చేస్తున్నాడు....”

“మా బుజ్జి నాయనే! ఎంతైనా వాడు నా మనవడండీ!” పొంగిపోయింది జానకమ్మ.

“ సరే వినూ... మీ కోడలు మళ్ళీ తల్లి కాబోతోంది. మూడోనెలటా. పూర్తిగా బెడ్ రెస్ట్ కావాలట. ఇది రెండో కాన్పు కాబట్టి అంతా మన బాధ్యతనేగదా!

రమ హాస్పిటల్ మానేసి మంచమెక్కింది. రెస్టు తీసుకుంటుంది. దయచేసి అమ్మను వెంటనే పంపండి నాన్నా!”

బాలబ్రహ్మం తిన్నదంతా నీరైపోయింది. వెన్నుపూసలో ఏదో అలజడి. కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

“ఆ రెండోది మన ఇంజనీర్ రాసింది. అది కూడా చదవండి.” అంది నుదిటిమీద తచ్చాడుతున్న శిరోజాలను సవరించుకుంటూ...

“సరే... అమ్మా నాన్నలకు నమస్కారాలు.

నాన్నా! అమ్మ మనూరొచ్చిందని చెల్లాయి ఉత్తరం రాసింది.

మీ కోడలు తన చెల్లె పెళ్ళికని పుట్టింటికెళ్ళింది. నెలరోజుల్లాకా రాదట.

నేనేమో ఆఫీసు పనితో సతమతమై పోతున్నాను.

ఇక్కడి హోటల్ కూడు గడ్డి కంటే అన్యాయం. కాబట్టి ఈ రోజే అమ్మను పంపించండి. తప్పక పంపిస్తారు కదూ!”

అమృత్ కిరణ్ పక్షపత్రిక, 01 - 07 - 1996.

